

FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL ÎMPLINEȘTE 40 DE ANI!

Sperăm să nu fiți surprinși, dar aceasta este realitatea (mai mult sau mai puțin cunoscută) : la 16 februarie 1970, Federația română de fotbal împlinește patru decenii de activitate.

De fapt, biografia forului conducător al fotbalului autohton începe din 1909, cînd reprezentanții cluburilor „Olimpia" și „Colentina" din București și „United" din Ploiești au semnat actul de naștere al „Asociației Sporturilor Atletice din România". Pe atunci, la celebra cafenea a timpului, „High-Life", secretarul asociației, Lazăr Brayer, făcea pe interpretul membrilor „conducerii", deoarece unii vorbeau engleza, alții germana și prea puțini „o rupeau" pe românește. De altfel și procesele-verbale ale ședințelor se redactau în cele trei limbi !

Oricum, însă, activitatea fotbalistică a început să capete un caracter organizat, disputîndu-se primele „cupe" (una dintre ele va deveni campionatul național de azi), angajîndu-se întîlniri internaționale (inclusiv un meci cu echipa Turciei) etc.

La 1 decembrie 1912 a luat ființă Federația Societăților Sportive din România, în cadrul căreia au fost constituite comisii (mai tîrziu „centrale") de atletism, rugby, tenis, scrimă, ciclism, tir, sporturi de iarnă, canotaj, natație, gimnastică, oină și — bineînțeles — de fotbal. (Comisii pentru celelalte sporturi urmau să fie „alcătuite în măsură ce se va resimți nevoia"). Din F.S.S.R. nu puteau face parte decît sportivii amatori, adică „oricare persoană care nu a luat parte niciodată în public la o cursă, la un concurs sau la o reuniune deschisă tuturor, care nu a concurat pentru premii în bani provenind din intrări — sau ca profesioniști și care nu a fost, la nici o epocă a vieții sale, profesor sau monitor, salariat de sport sau de exerciții fizice".

După primul război mondial, pentru o scurtă perioadă, activitatea fotbalistică este condusă de o serie de federații regionale (cea din Ardeal și Banat înființată la 13 octombrie 1919 la Cluj, cea bucovineană, constituită la 7 ianuarie 1920, cea din Banat, cu sediul la Arad, începînd de la 8 septembrie 1920 etc.). La 21 iunie 1921, conducerea fotbalului este centralizată în cadrul Comisiei centrale de specialitate din cadrul F.S.S.R.

O nouă lege, cea din 5 august 1929, statuează desființarea F.S.S.R. și constituirea Uniunii Federațiilor Sportive din România (U.F.S.R.).

Conform prevederilor legale, U.F.S.R. nu putea lua ființă decît în condițiile existenței a cel puțin două federații sportive recunoscute ca „persoane morale și juridice". Federația de tenis (care și-a aniversat la 1 noiembrie 1969 cele patru decenii de activitate) îndeplinea această condiție ; federația de box (mai veche cu patru ani) ar fi fost și ea... aptă pentru a solicita înființarea U.F.S.R., dar s-a renunțat la aportul ei din motive subiective (legate de existența profesionismului) ; mai trebuia deci încă o federație !

Deși termenul pentru înființarea U.F.S.R. sosise, „cea mai desăvîrșită ignoranță domnește atît în lumea noastră sportivă, cît și chiar în mintea celor mai proeminenți conducători federali în ce privește procedura după care se va naște", nota la 8 februarie 1930 „Gazeta sporturilor". Data constituirii U.F.S.R. se amînă și, între timp, încep manevrele de culise.

În aceeași perioadă, se anunță data constituirii Federației Române de Football Asociație fixată pentru 16 februarie 1930. Era un eveniment așteptat cu nerăbdare. Încă de la 21 ianuarie 1930, „Gazeta sporturilor" anunța că „noua reorganizare a sportului de soccer în România trebuie să aducă un suflu nou în sportul cel mai popular din țara noastră și să-i dea prilejul să recîștige timpul pierdut în anii cînd, din cauza încadrării în federația polisportivă, a progresat cu iuțeala... melcului".

Dar lucrurile nu au fost prea ușoare. O serie de cluburi nu au putut participa la constituire și atunci s-a apelat la acordarea unor procuri, prilej de mașinațiuni pentru o serie de „doritori să ocupe fotolii". Este grăitor, în acest sens, următorul citat din același ziar de specialitate : „În țara noastră(...) nu se mai poate concepe cuvîntul alegeri fără să fie acompaniat de cuvintele : ingerințe, abuz, fraudă". Ca exemplu, se arată că „forurile regionale din capitala Moldovei refuză omologarea procurilor care nu sînt pe numele unei anumite persoane" !

La 16 februarie 1930, Federația Română de Football Asociație ia totuși ființă, datorită, în special, acordului deplin care a domnit între marile grupări fotbalistice din cele mai importante centre ale țării. În felul acesta ia sfîrșit „o stare haotică", ceea ce permite să se privească spre „viitorul fotbalului românesc cu cel mai mare optimism. F.R.F.A. nu mai este o experiență, este un sistem care a dat roade în alte părți".

Interesant însă că, deși fără „personalitate juridică" (oficial acordată abia la 10 aprilie 1930), federația de fotbal devine fondatoare a U.F.S.R., alături de federația de tenis, la 15—16 februarie 1930, deci cînd exista numai în „lucrările de cancelarie" ! De altfel, constituirea U.F.S.R. i-a făcut pe mulți cronicari să-și amintească de scenele din „O scrisoare pierdută". Iată numai un citat exemplificativ :

„Convocate pentru o adunare generală extraordinară, aceste delegații, venite de la sute de kilometri, cheltuind bani numai de dragul de a vedea născînd o nouă eră pentru prosperitatea sportului românesc, s-au văzut puse în fața unui fapt împlinit(...) în fața tuturor regiunilor s-a jucat o comedie !" („Gazeta sporturilor" din 18 februarie 1930).

Dar să revenim la F.R.F.A. Fără îndoială, multe aspecte ale activității sale de început sînt criticabile, dar nu este mai puțin adevărat că, în scurt timp, s-a putut trece la organizarea campionatelor naționale divizionare, a luat ființă „Cupa României", s-a participat la marile competiții internaționale (F.R.F.A. a fost admisă provizoriu în F.I.F.A. de la 5 iunie 1930 și afiliată de la 14 martie 1931).

Coincidența face ca în acest an al aniversării a patru decenii de activitate fotbalul românesc să trăiască un moment emoționant și, mai ales, plin de speranțe : participarea la turneul final al Campionatului mondial. Cu patruzeci de ani în urmă, fotbalul nostru participa la prima ediție a Campionatului mondial, disputată tot pe noul continent !

Dorin ȘTEFLEA

Într-o scrisoare primită din Agnita, cel care-mi scrie răsare dintr-odată din cețurile unor amintiri peste care au trecut, ca-n vis, douăzeci și cinci de ani. Ei, Doamne... douăzeci și cinci de ani! Pentru cîteva momente, sfertul acesta de secol mi-a aruncat viața înapoi, mi-a dat altă strălucire ochilor, vocii, sufletului ; m-a îmbrăcat într-o uniformă militară de rezervist, mi-a agățat de umăr un pistol-mitralieră, m-a ghemuit în dosul unor scorburi peste care ploaia răpăie încetișor, la fel cum răpăie și pe întinderea galbenă cu miros de solzi de pește a Tisei, înfiorată de toamnă și de țipetele triste ale gîștelor sălbatice. Dincolo de apă și de ploaie, pusta se zguduie sub loviturile necruțătoare ale războiului, iar băiatul de atunci fumează o țigară de mahorcă proastă, își numără păduchii, scrisorile de acasă și mult-puținele zile cîte le mai are de trăit.

...Totuși, băiatul a trăit, dragul meu M.I., fiindcă asta i-a fost soarta, kismet-ul lui care putea fi curmat printr-un glonte sau o schijă de obuz. N-a fost curmat, spre nepăsarea prietenilor și bucuria sumbră a celor care-i văd filmele de cinema, scrise fără substanță. (Expresia aparține cronicarilor de specialitate. Personal, le-am scris cu un pix negru, cu multă pastă). Asta-i situația. Sînt nespus de flatat că ți-ai adus aminte de mine. Bine-nțeles, că, așa cum îmi scrii, nu mai port grenade, revolver și pistol-mitralieră. Port în schimb, ca pe vremuri, barbă. (Nu cred că asta te va face să-ți pară rău de rîndurile trimise). Prin prisma celor douăzeci și cinci de ani trecuți, mă vezi poate un pic deformat, îmi atribui vitejii și locuțiuni de care, citindu-le în recenta dumitale scrisoare, am roșit emoționat: să fi fost chiar așa ? Nu mă confunzi? Eram eu chiar atît de blînd, înțelept și brav la vîrsta aceea ? Desigur, cuvintele dumitale vin să-mi întărească o splendidă biografie, dar... negurile războiului nu ți-au voalat fotografia ce-o păstrai despre mine în memorie ? Vezi că în ani, mai ales memoria începe să îmbătrînească. Indiferent de toate astea, eu îți mulțumesc pentru scrisoarea dumitale de sărbători. La mulți ani, fruntașule de odinioară. Nu știu dacă baia de amintiri stîrnită de dumneata mi-a făcut bine sau rău. Mi-a redeschis în schimb o altă amintire. Îmi scrii că prima oară ai fost rănit la Iszaség... sigur că da : pădurea aceea sfîrtecată de obuze, întîia ninsoare, atacul cu tancuri... nu-ți amintești? Se pare c-a făcut înconjurul întregului regiment povestea mea. Nu mai țin minte precis : înainte, după Iszaség, pe linia ferată Szolnok — Cegléd — Kispest am căzut într-o cursă. Nemții ne-au atras în atacul unor ferme, apoi ne-au picat în spate. Existau două soluții „strategice" : să te predai sau să... fugi. (Citește: să te retragi, chiar în amintiri eufemismele au farmecul lor, mai ales tipărit). În calitate de comandant de pluton am ales cea de-a doua alternativă, socotind-o, conform unui binecunoscut proverb, că este din toate punctele de vedere mai sănătoasă, în afară de faptul că nici nu mă mai puteam încleșta de inamic, frontul se rupsese. N-aveam ce face. În fața fermelor, la liziera unei pădurici de salcîmi, ne bătuse o armă automată. O depășisem — dar prin apariția nemților în spatele nostru, plutonul era împins mult spre dreapta : dacă la-nceput arma automată bătea de la 200—300 de metri, acum însemna că-i veneam într-o bătaie directă de 10—15 metri. Nu era de ales, ori-ori. Am vîrît un încărcător nou în pistol, mi-am făcut cruce din vîrful limbii (cred că vitejii mei olteni au făcut același lucru) ne-am întors 180° și... ne-am retras în goană. Viroaga de unde se declanșase focul inamic s-a apropiat rapid, am intrat în ea brusc, așa cum mă așteptam, la liziera pădurici a apărut dușmanul... dar cu brațele ridicate în sus, cu armamentul stivuit la picioare și acoperit de batiste albe. Trei grupe vinjoase, în uniforme kaki și feldgrau amestecate.

— Prizonieri ! Prizonieri ! — strigau cu multă convingere.

...Ne puteam opri noi măcar o singură secundă, fruntașule ? Nu ne puteam. Nu ne puteam, fiindcă ar fi fost prăpădul lui Dumnezeu. Îți dai seama.

— Luați-vă după noi, le-am strigat și eu și ne-am continuat retragerea. După vreun kilometru ne-am oprit. Ei bine, în spatele nostru, ținînd distanța reglementară, veneau cele trei grupe să se predea. Aliniați, suflînd cuviincios, cu tot armamentul în spinare ! Dacă ar fi vrut, ne-ar fi secerat cu armamentul lor ca pe niște pui de găină. N-au făcut-o, băieții vroiau doar să se predea și atîta tot. Și s-au predat, iar la divizie au căzut lați cînd, în harababura momentului dificil de pe front, le sosea o astfel de pleașcă, plus trei feldwebeli germani grași, eleganți și destul de bine dispuși.

Așa, dragul meu M. I. Vezi, asta nu mi-ai amintit-o în scrisoarea dumitale. Ca să nu mă întristezi, probabil. Nu m-ai fi întristat nicicum : obișnuit, un război îți rezervă și situații mai speciale, doar sîntem oameni, nu ? Ca să fiu sincer, hai să-ți fac o mărturisire : m-am gîndit întotdeauna la chestia de atunci, cu o dulce melancolie cuibărită în suflet. Am alergat eu atît de mult, pe un teren accidentat ? Că de cînd mă știu, în sportul pe care l-am făcut în viața mea, să zicem că mai zvîrleam o minge într-o poartă de handbal, alta într-un coș de baschet sau peste o plasă de volei așezate în curtea liceului Sf. Sava, am mai înotat, am jucat chiar și ping-pong (eu așa-i spun), bătut la scoruri severe și inamabile de amicii Comarnischi sau Micodin ; dar de alergat n-am reușit s-alerg niciodată satisfăcător peste baremul mediocru, spre marea mea durere. Dar în clipa aceea, am alergat, fruntașule, înțelegi ? Am alergat ca pe un stadion olimpic, ca un sprinter sau fondist de performanță. Da. M-am gîndit întotdeauna la chestia de atunci, cu o dulce și orgolioasă melancolie cuibărită-n suflet, combinată cu o la fel de dulce părere de rău : că un cronometror oficial (un elvețian neutru, de exemplu) nu mi-a înregistrat plecarea și sosirea de atunci. Sînt sigur că neozeelandezul Snell nu și-ar mai ține nasul atît de sus, cu ale sale 1:44,3 pe 800 de metri. S-auzim de bine.

Al. STRUȚEANU

CUPON DE CONCURS

Numele și prenumele : . . . .

Adresa : . . . .

1. CE ECHIPE VOR OBȚINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALĂ (reamintim : din fiecare grupă se califică primele DOUĂ CLASATE) ?

GRUPA A . . . .

GRUPA B . . . .

GRUPA C . . . .

GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPĂ VA CÎȘTIGA CAMPIONATUL MONDIAL ?

. . . .

PÎRCALAB — „SĂGEATA CARPAȚILOR"
— Aleargă la lot ?
— Nu ! La... Loto !

Duminicile unui nesportiv

Citindu-l pe Sadoveanu

Dacă iarna nu este pentru pasionații sporturilor estivale și ai turismului anotimpul cel mai ideal, le poate oferi in schimb compensații substanțiale prin lectură. E de la sine înțeles ca în lunile mohorîte de iarnă — chiar cînd amăgirile primăverii se ivesc în plin februarie, cum s-a întîmplat în cîteva zile ale săptămînii trecute — să ne lăsăm atrași de plăcerea liniștită și sănătoasă a cititului. În pacea căminelor și a sufletelor curate, cartea aduce ecouri puternice de viață, fie și numai pentru cîte un mic sfert de oră. Chiar și pentru cei ce sînt antrenați cu întreaga lor energie clocotitoare în îndeletnicirile sportive.

Mă gîndesc, de astă dată, la surprizele infinite ce le rezervă pentru amatorii de sporturi opera lui Mihail Sadoveanu, ale cărui cărți s-ar putea traduce, una cîte una, într-un limbaj sportiv, fiindcă ele sînt pline de personaje caracterizate printr-o sprinteneală fizică și manifestă un inters continuu față de relațiile dintre energia omenească și rezistența ce i-o opune propria constituție, ca și mediul fizic. Pe urmă, umorul acela acidulat care colorează fraza lui Sadoveanu, descrierile sale, trezind simpatia pentru oameni și natură, toate țin de atitudinea pe care o numim sportivă. Ceea ce acest mare povestitor al nostru a realizat în scrierile sale, din punct de vedere al sportului, mi se pare unic nu numai în literatura noastră, ci și în literaturile străine.

De pildă, în *Împărăția apelor*, el ne oferă una dintre cele mai complexe și mai poetice imagini, cu descripții de meșteșug duse pînă la amănuntele tehnice cele mai fine, ale pescuitului. În *Măria Sa Puiul Pădurii*, *Țara de dincolo de negură*, într-o sumedenie de povestiri mai scurte, găsim o extraordinară antologie a vînătorii, a codrului și coclaurilor de șes, a vînatului de sol și văzduh ce mișună prin ele, cu comportamentul și specificul lui de sezon. În căpitanul Ilie Turculeț din *Zodia Cancerului*, care izbește scurt cu pumnul drept ceapa „în culoarea racului fiert", zdrobind-o fulgerător, dar mai izbește și zdrobește asemenea pe adversarii lui, recunoaștem îndată pe temutul campion la karaté. În *Baltagul*, *Uvar*, *Nopțile de Sînziene* și atîtea altele, dacă nu chiar în toate, sînt ispite fără număr la drumeția turistică, în natura potolită sau în natura dezlănțuită, și nu numai aceea de la noi, fiindcă în unele scrieri, cum ar fi de pildă și *Uvar*, scriitorul ne poartă în peisajele exotice ale tundrei asiatice.

Iată literatura care poate să deschidă mai ușor, pentru sportivi, ușa spre a distinge cu o cît mai mare vizibilitate nuanțele ce se ascund în umbră ale naturii și ale farmecului cu care ea proporționează și umanizează marile ambiții competiționale ale sportivilor.

George SBÂRCEA

Titus Ozon: «SÎNT GOLGETERUL ROMÂNIEI»

● Entuziasmul delirant și reprobarea cea mai sarcastică m-au însoțit mereu ● Picuram venin din vîrful buzelor, dar sufletul nu mi-a fost niciodată rău sau ranchiunos ● Selecționata Bucureștiului învinge naționala cu 8-5 ● Nu mă acomodez cu atmosfera de la Dinamo ● Fac primele schimburi de locuri cu Marin Apostol și Bartha ● La Sofia înscriu 5 goluri din 8 ● În fotbalul nostru încep schimbări... de dragul schimbărilor ● Eu și boxerul Melan

Eram la începutul carierei, dar încă de atunci se profilau două aspecte care aveau să definească existența mea de jucător. Mai întîi, opiniile despre jocul meu începuseră să fie, și așa au rămas, foarte contradictorii. Cînd se spunea că am fost sclipitor, că fentele și imaginația mea au zdrobit apărarea adversă, că fără mine echipa n-ar fi purtat o ofensivă inteligentă, cînd eram crestat pînă la os și acuzat că sînt un individualist feroce, care joacă numai pentru el, pentru tribune, pentru artă, dar numai pentru echipă nu. Se mai făcea aluzie și la lipsa mea de forță și cu asta sentința era gata : Ozon e un măscărici. Entuziasmul aproape delirant și reprobarea cea mai sarcastică au fost punctele extreme de vedere, cotele limită ale reputației mele timp de atîția ani. În vreme ce eu eram mereu același. Stilul meu de joc se consolidase de mult. Evoluam mereu la fel. Cînd aveam o zi bună, cronicarii scotoceau prin toate buzunarele limbii române ca să găsească cuvintele cele mai impresionante. Cu aceeași maniera de joc, într-un meci cînd nu-mi mergea prea bine, fie că nu eram în formă, fie datorită unui adversar mai bun ca mine în ceasul acela, deveneam pentru unii un egoist monstruos. Cu timpul am început să suport bine acest tratament, nu numai fiindcă intervenise obișnuința, dar și pentru că devenisem puțin mai înțelept, învățînd că de la adorație la ură drumul e foarte scurt.

Ozon a trecut de sute de ori prin cleștele format de doi adversari

A doua trăsătură, oarecum constantă, a jucătorului Ozon a fost impulsivitatea firii sale. Îmi amintesc că, de cînd eram mic, mă enervau frecvent acțiunile frînte, blocate, ocaziile ratate, în special din comoditate sau neștiință. De aici, a fost foarte simplu să mă aleg cu nesuferitul obicei de a-mi admonesta colegii. Mai pe șleau, aveam o gură rea, care melița și producea o atmosferă de iritare în timpul jocului. Scriu cu atîta lipsă de surdină despre acest defect, consolat de adevărul că sufletul nu mi-a fost niciodată rău sau ranchiunos. Picuram venin din vîrful buzelor, nu din suflet și toți băieții, alături de care am împărțit binele și răul pe terenul de fotbal înțelegeau acest lucru, trecînd cu vederea țăcăneala mea de soacră. Imediat ce mă cunoșteai, cît de cît, îți dădeai seama că țepii mei se topesc repede. După meciuri, aveam grijă să cer scuze celor pe care îi muștruluisem mai tare și prietenia dintre noi rămînea nealterată.

Să ne întoarcem la campionat. În vara lui 1948 s-a făcut o selecție între jucătorii lui Dinamo A și B. Eu am fost reținut pentru lotul primei echipe. La puțin timp după aceea, Dinamo București avea să joace primul său meci internațional cu echipa Zelesniciar. Am cîștigat cu 4—1, prin golurile înscrise de Bartha (2), Ozon și Petculescu, eu fiind utilizat o repriză extremă stînga și alta inter dreapta. Îl aveam antrenor pe Cibi Braun, iar lotul nostru promitea performanțe, în special prin valoarea înaintașilor Farcaș, Bartha, Moisescu, Naciu, Marin Apostol, Petculescu.

În octombrie, urma să se joace la Chorzow meciul Polonia — România. Înainte de plecare, echipa națională a fost verificată în compania unei selecționate a Bucureștiului, în care fusesem inclus și eu. Am învins naționala cu 8—5, eu fiind în formă mare și înscriind 3 goluri. După 0—0 realizat în Polonia, urma la 26 octombrie, tripla întîlnire România — Ungaria. Plec la Budapesta cu echipa B, care avea să fie învinsă cu un scor sever, 0—4.

În echipa de club nu fac parte la fiecare meci din formație. Pe undeva nu mă acomodam și nu-mi plăcea atmosfera dintre jucători. Poate să fi fost bună, dar nu era pe gustul meu. Terminăm turul campionatului pe locul 4.

Pentru retur vom avea alt antrenor : Ștefan Wetzer. În vremea aceea începuse să se încerce și la noi faimoasa armă tactică a schimbului de locuri. Împreună cu Marin Apostol, cu Bartha, încercam și eu. Apărările, obișnuite cu imobilismul WM-ului, ne contracarau greu, dar nici noi nu făceam manevra cu prea multă dibăcie. O dată însă ne-a reușit grozav, contra lui I.C.O. pe Giulești. Orădenii aveau o echipă foarte solidă, dar așa am reușit să-i derutăm în ziua aceea, încît i-am învins cu 5—2.

În iunie 1949, Dinamo București pleacă la Sofia pentru două partide amicale. Echipa a funcționat ca un ceasornic : 6—2 cu Ț.D.N.A. și 2—0 cu Spartak. Am dat 5 goluri din cele 8, realizînd o sumedenie de acțiuni spectaculoase și eficace. Pe vremea aceea mai eram superiori încă fotbaliștilor bulgari !

În campionat, echipa se comporta totuși inegal. Din vremea aceasta au început marile derbiuri Dinamo — C.S.C.A. Cu 3—3 s-a încheiat jocul dintre noi în acest retur de campionat, calificat drept cel mai spectaculos al sezonului. Terminăm abia pe locul 9, avînd pe I.C.O. drept echipă campioană.

După o vară de concediu la mare și de meciuri amicale, aflăm că, în viitor, campionatul se va desfășura pe sistemul primăvară-tur, toamnă-retur, începuse acel șir de modificări formale, care n-a adus decît prejudicii fotbalului nostru. Pînă la sfîrșitul anului 1949 urma ca echipele să joace o competiție tranzitorie intitulată „Cupa de toamnă" la care trebuia să participe amestecate, formațiile de A și B. Ne cam plictisim în această toamnă. Singurul eveniment cu adevărat remarcabil și pasionant era începerea construirii stadionului Dinamo, din care va rezulta un cochet templu al sportului.

Trecem pragul anului 1950 și ne pregătim pentru noul campionat, tot pe terenul din Obor. Echipa noastră : Ivan — Ambru, Novac, Băcuț, Teodorescu, Șiclovan, Farcaș, Bartha, Ozon, Nicușor, Titi Popescu e plină de speranțe, dar se va comporta inegal. Reușim meciuri bune (1—1 cu C.S.C.A., 2—3 cu C.S.U. Timișoara în deplasare, cînd am înscris un gol fentîndu-i pe rînd pe toți apărătorii), dar capotăm în fața marelui „cui" denumit acum Locomotiva București (în loc de Rapid), și ne bate ultima clasată, Locomotiva Sibiu (1—0) !

În retur, aveam să debutăm cu o victorie, pe cinste, în fața echipei Armatei, denumită acum C.C.A. și ne revanșăm, cu 3—1 în deplasare, în fața Locomotivei Timișoara, care în prima parte ne învinsese cu același scor la București. Eu, cînd sînt, cînd nu sînt în formație. Dar mai bine eram rezervă la meciul cu I.C.O. din 17 octombrie, programat pe stadionul Republicii din Capitală. Pierdem cu 2—0, iar între mine și orădeanul Melan are loc un incident grav. La o fază am încercat să-l faultez, dar un fault din acelea obișnuite de joc. În replică, el m-a lovit cu pumnul în față, într-un moment cînd nu eram cîtuși de puțin pregătit să mă feresc. Mi-a scos cîțiva dinți. O întîmplare ca aceasta te face să-ți fie lehamite de fotbal. Poate n-am fost un jucător de o sportivitate exemplară, și voi arăta singur de ce, mai încolo, dar niciodată nu m-am purtat față de vreun adversar cu asemenea brutalitate. În schimb, am fost deseori molestat de fotbaliști care nu găseau antidot fentelor mele. Să lăsăm mai bine uitării asemenea momente...

După ultima etapă, Dinamo București s-a clasat pe locul 8 cu 21 de puncte. Era încă o echipă de pluton, cu toate valorile din lot, poate pentru că personalitățile acelea, bine conturate, se armonizau greu. Am spus că nu-mi pria atmosfera. Nu eram prieteni, ci doar simpli coechipieri. Ceea ce nu va fi niciodată de ajuns, dacă vrei să devii o mare echipă.

CAPITOLUL URMĂTOR : ■ Plec la Dinamo Brașov ■ Am dat golul care a retrogradat pe Locomotiva București ■ Ca soț și tată gustul vieții devine altul ■ Echipa în care am jucat n-a cîștigat niciodată campionatul sau Cupa ■ Petschovschi a fost cel mai mare fotbalist al nostru ■ Debutez în Naționala A împotriva Cehoslovaciei ■ La Olimpiada de la Helsinki echipa României era tot atît de puternică ca și formația Ungariei

răspunde Ion Poștașu

F. JUFCOV, COMUNA VINGA. [illegible]

CONSTANTIN GUGOAȘE, GALAȚI. [illegible]

CONSTANTIN POPESCU, TULCEA. [illegible]

IACOB ZAHAN, SLOBOZIA. [illegible]

NICOLAE BULUCEA, REȘIȚA. [illegible]

I. GHINESCU, COMUNA BOTENI. [illegible]

Ilustrații : N. CLAUDIU